

„Pač si nespameten“, ga zavrne konj prevzetno. „Pomisli vendar, kdo si ti, in kdo sem jaz! Jaz vozim gospodarja po svetu in vidim mnogo deželá in mest, ti pa čepiš vedno doma in ne prideš nikdar dlje kot do zelnika in do tega pašnika. Torej mislim, da mi gre pač tudi boljša hrana kot tebi, kajti višji stan se vselej razlikuje od nižjega.“ Tako govoreč stopa ponosno ob porobju dalje.

Pride do goste seči in zagleda v ograji lepo deteljo. „Da, to je za-me“, si misli in izkuša najti vhod. Toda ograja je gosto zagrajena, in konj ne more naprej od nobene strani. Slednjič se prerije kar skozi gosto séč in hoče noter, a v tem trenutku mu zmanjka trdnih tál in ubožec pade v brezdno, kjer žalostno pogine.

Prevzetnost in požrešnost se sama kaznuje.

Podgoriški.

31. Osel.

Osel je nesel težak tovor. Ker mu je bilo vroče in se mu je tožilo po hladu, je legel v senco, da si odpočije. Kmalu je zadremal.

Mimo prideta konj in vol.

„Vstani, osel! Glej, oblaki se zbirajo na nebu. Ploha te ulovi, moker boš, prehladiš se in zbolíš.“

„Tu je prijetno, le idita! Dežja ne bo danes. Pa kaj, če je. Jaz sem zaspan. Le idita!“

Konj in vol se poslovita.

V kratkem začne grmeti in se bliskati. Debele kaplje so že naletavale.

Osel vstane in hiti s tovorom proti domu. Ves premočen pride v hlev. Jame ga tresti. Bil je mrzliččen. Zvrnil se je na steljo in trpel hude bolečine. Drugi dan je poginil.

Ivo Blažič.

Iz zaklada naših pregovorov.

59. Vsaka reč ima svojo solnčno in senčno stran.

Ali ste že kdaj pomislili, kolika nesreča in beda bi nastala na zemlji, ko bi nas neudno zapustilo ljubo solnce in bi nam ne hotelo več sijati? Kaj bi bila zemlja brez solnca? Vse življenje bi moralo mahoma prenehati. Res, da se nam semtertja zdi nekoliko neprijetno, ako nam poleti solnce prevroče pripeka; ali pomislimo, kolika dobrota je za poljske pridelke ista vročina, ki se nam dozdeva nadležna. Pomislimo pa tudi, kako zelo nam je zaželjeno solnce po zimi in kako se nam omili spomladi in v jeseni!

Zato se pa vse tako rado obrača proti solncu: cvetice radostno povzdigajo svoje glavice, ptice začno živahno in veselo letati in žvrgoleti, vse živali nekako na novo oživé, ko se prikaže v jasnem jutru prijazno solnčno lice na nebu. In kako, da bi se ga človek ne vradostil?